

Sverker Myrenberg 1921–2019

Om man studerar Grannskapsklubbens första styrelse finner man Sverker Myrenbergs namn där. Det här var 1952. Skönstaholm var nyligen färdigbyggt, på sensommaren var alla hus bebodda. Ägare var stadens fastighetskontor. De just inflyttade skönstaholmarna skapade sin klubb för att få inflytande i förvaltningsfrågor, i förhandlingar med staden om hyornas storlek, i kontakter med myndigheter.

Men klubben hade även som viktigt ändamål att, som det skrevs i stadgarna, ”verka för gemensam nytta och trevnad”. Här kom Sverker in i bilden. Få, om någon, har betytt så mycket för den omtalade ”skönstholmsandan” som han.

Ande, anda, själ, karaktär. Vad är det? I Sverkera fall har det genom alla decennier handlat om outtröttligt arbete för det gemensamma lilla samhällets bästa och att oegennyttigt ge hjälp åt grannar som var i behov av det.

Jag tittar i boken om Skönstaholm. Här kan man se en bild med den unge lekfarbror Sverker Myrenberg på ången rakt nedanför huset han just flyttat in i med sin familj. Han leder den första vinterns skidtävlingar med alla skönstaholmsbarnen. Femtio år senare står på en annan bild den nu grånade Sverker på samma plats, vid Valborgsbålet, och håller tal till våren. Hans egna barn har för länge sedan flyttat hemifrån, hans hustru är död. Sverkera tal gäller hans starka önskan och förhoppning att skönstholmsandan ska leva vidare, att en anda av gemenskap och oegennyttigt arbete för att bevara vårt lilla samhälle, ska leva vidare.

Sverker flyttade ut ur sitt hus i hus 24, som han bott i sedan 1952, och in i ett rum på Stureby vårdhem. Ett par dagar senare flyttade den nyfödda lilla Hilma in lite längre ned i Sverkera länga. Livet i Skönstaholm går vidare.

Sverker var en eldsjäl. Nu är Sverker död. Inget konstigt med det. Hans timmar var slut, som det heter hos Homeros. I april skulle Sverker ha fyllt 98 år. Men hans låga brinner fortsatt. Kan hans önskan och förhoppning leva vidare? Jag vill gärna tro det.

Ulf von Strauss